

Чужий

КУПИТИ

Про книгу

«Чужий» - збірка кращих новел Василя Кожелянка у жанрі українська альтернативна історія. Це суміш іро нії, гіркої правди та, попри усе, оптимізму. Про українських Воїнів і Каїнів, Президентів і винахідників машини часу - коротко, страшно і... неймовірно смішно.



ВАСИЛЬ КОЖЕЛЯНКО



ЧУЖИЙ

Анотація

«Чужий» — збірка кращих новел Василя Кожелянка у жанрі українська альтернативна історія. Це суміш іронії, гіркої правди та, попри усе, оптимізму. Про українських Воїнів і Каїнів, Президентів і винахідників машини часу — коротко, страшно і... неймовірно смішно.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, translated, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means (electronic, mechanical, photocopying or otherwise) without the prior consent in written of Calvaria Publishing House.

Усі права застережені. Жодну частину цього видання не можна перевидавати, перекладати, зберігати в пошукових системах або передавати у будь якій формі та будь яким засобом (електронним, механічним, фотокопіюванням або іншим) без попередньої письмової згоди на це ТОВ «Кальварія».

ISBN 978-966-663-252=7

© Василь Кожелянко, тексти, 2001, 2008

© «Кальварія», 2001, 2008

Шлях воїна в Україні

Так — було холодно, хмарно і йшов дощ. Майже на всій території Ук... союзної республіки, аби вони вже... Зате в ЙОГО Україні було сонячно. Над всією його Україною було чисте небо. А так — негода. Тому Іваній Алмазко змушений був одягнути свій останній чорний плащ. Дорогою муки його мучили неймовірні. За — значок! Чи зняти його, цей прегарний і дорогий синьо-жовтий значок з тризубом, привезений з Канади одним з вождів демократії і подарований Іванію за... чи все-таки за п'ять рублів? Чи не знімати? Якщо відстібнути від піджака і пришпилити на комір плаща, то буде дуже ефектне сполучення кольорів — синє і жовте по чорному. Але можуть побити. Або менти, або комсомольці. Якщо не знімати і залишити на вилозі піджака, то хто його побачить? Хто буде знати, що цими березневими Чернівцями йде не просто собі гарний хлопець в імпортних черевиках «саламандра», а особа, наближена до вождів демократії?! Хоча можна просто не зашпінкувати гудзики плаща, і пориви вітру будуть раз по раз то відкривати синьо-жовтий значок, то затуляти: блим-блим, блим-блим. Як-не-як, це — єдина барвиста пляма у цьому сірому місті. І люди кругом якісь сірі.

Хоча не всі! Іваній вийшов на Центральну площу, яку свідомі чернівчани перейменували на Майдан Незалежності, і побачив яскравих людей. Біля фонтану менти били демонстрантів. Розганявся черговий мітинг проти горбачовського референдуму за «оновлений союз». Молоді дужі хлопці з синьо-жовтими та червоно-чорними значками на грудях півколом відгородили мітинг і відбивались від міліціонерів, які мляво побивали їх гумовими буками. За хлопцями тупцювали літні люди з

прапорами і гаслами та дівчата, які гнівно таврували міліціонерів вже звичними для них лайками — «пси соціалізму» та «яничари». В центрі під найбільшим синьо-жовтим прапором стояли три вожді демократії. Вони були незворушні, як і годиться мудрим вітцям нації, їхні профілі чітко окреслені, як на бронзових медалях, їхні постаті, мов вирізьблені в мармурі, лише бороди розвівались на вітрі... Вожді повагом передавали один одному мікрофон гучномовця і з усім запалом «любови та ненависти» (як учив Дмитро Павличко) ганьбили тоталітарну імперію і славили майбутню демократичну Україну.

Іваній Алмазко як правдивоцирий український патріот не вагався ні хвилини. Він вирішив вступити у цю битву. Адже це битва за Неньку-Україну, а він — воїн! Він відгорнув плащ так, аби добре було видно синьо-жовтий значок на вилозі піджака, і, випнувши вперед праве плече, впхався у ряди міліціонерів. Як між гадюки чорний вуж. Окрилені підмогою, хлопці-українці почали тіснити міліцію, і та розізлилась. Бити почали більш ретельно.

— Евакууйте вождів! — вигукнув Іваній, який у цей скрутний час взяв командування на себе. — Затим старше панство й жіноцтво! Потім самі організовано відступаємо в бік пошти!

Іваній зі своїми юними соратниками, взявшись під руки, утворили міцну живу стіну, яка успішно стримувала натиск озвірілих ментів. Іваній озирнувся і побачив, що вожді, прапори, старше панство та дівчата вже евакуювались за ріг... Лусь!!! Ворожа гума вразила Іванія, він побачив водночас сто тисяч свічок, втратив свідомість і впав на руки побратимів...

— Це ж сам Іваній Алмазко! — такі слова не могли не привести його до тями, і він розплющив очі. Сидів Іваній на лавці в Поповому саду біля університету, а дві дівчини прикладали йому примочки до рубінової гулі на лобі.

— Це ж сам Іваній Алмазко! — повторила одна з дівчат, білява й сіроока.

— Побачила б ти його в бою, — відповіла їй друга дівчина, чорнява.

Іваній, симулюючи неприємність, почав розглядати своїх доглядальниць. Обидві були одягнуті за останньою патріотичною модою — джинси, спортивні куртки, вишиті псевдонародні сорочки, синьо-жовті стрічки, вплетені в коси. Білявка була гарненька, а чорнявка — справжня красуня, нечуй-левицьківський стандарт: кругле лице, тонкий рівний ніс, гнучкий стан, чорні брови, дві коси, довгі, довгі вії та очі, темні, як терен.

— Де я? — дуже жалібним голосом спитав Іваній.

— Ви в безпеці, пане Іванію, — сказала чорнявка, — побратими не покинули вас на наругу псам соціалізму.

— Когось заарештували? — вже мужніючим голосом спитав він.

— На цей раз нікого, — відповіла дівчина.

— Боятися нас! — вже геть твердим голосом промовив Іваній.
— Знають, що завтра на референдумі ми скажемо «ні» їхньому союзу.

Іваній спробував встати, але дівчата одночасно схопили його за плечі:

— Сидіть, пане Іванію, вам ще не можна вставати, відпочиньте ще трохи!

Іваній сів, мимохіть відзначивши про себе, що доторк рук чорнявки йому чомусь приємніший, ніж білявки. Що це таке?

Дівчата сіли обабіч нього і почали розповідати, який патріотичний та антирадянський вечір вони провели в університетському гуртожитку на Шевченківські дні.

— А на завершення всі хором заспівали «Ще не вмерла...» — цокотіла білявка.

— Один з вихователів хотів був ОМОН викликати, але наші хлопці порадили йому цього не робити, — весело розповідала чорнявка.

— Яничар? — стурбовано спитав Іваній, ловлячи себе на думці, що від слів «наші хлопці» з вуст чорнявки його неприємно штовхнуло десь всередині.

— Манкурт! — підтвердила дівчина.

— Про ваш вечір хтось уже передав на «Свободу»? — діловим тоном спитав Іваній. — Якщо ні, то я цим займусь.

— Ви маєте вихід на радіо «Свобода»? — здивовано вигукнула білявка.

— А ти, Оксано, й не знала, «Свободу» треба слухати регулярно, — сказала чорнявка і чомусь зашарілася.

— Ви мені дайте детальнішу інформацію, передам, чого ж, — поблажливо мовив Іваній, — але, як народ мусить знати своїх героїв, так і поранений воїн — своїх сестер-жалібниць, тому, вважаю, прийшов час познайомитись.

Дівчата аж замовкли від такого кучеряво-куртуазного пишнослів'я.

— Оксана, — сказала білявка.

— Панна Оксана, — поправив її Іваній.

— Катерина, — сказала чорнявка.

— Па... чи, може, пані? — пробелькотів Іваній.

— Панна, панна, — посміхнулась чорнявка.

— Іваній Алмазко, — полегшено зітхаючи, сказав він.

— Пан чи панич? — лукаво спитала Катерина.

— Що? — перепитав Іваній і, зрозумівши суть запитання, густо почервонів, а потім спромігся на заяложену банальність: — Вопрос, конечно, интересный.

Всі троє нервово засміялись. Згодом Оксана суттєво полегшила Іванієву ситуацію, рішуче заявивши:

— Не, я таки піду в бібліотеку.

Іваній її не відмовляв, та й Катерина теж.

Залишившись удвох, вони якось несподівано зникнули, трохи злякалися того, такого солодкого передчуття, що ворушилось десь у підсвідомості, як заспаний карась під льодом. Але це швидко минуло, і вже за якийсь час вони, за рученьки біленькі взявшись, балакали то сьак, то так.

— То ти на кого, Катерино, вчишся?

— На хвізика.

— А я, бач, хімік.

— Хемік.

— Що?

— А те, Іванію, що «хімія» — це за русифікованим правописом, а правдивою українською буде «хемія». Та, зрештою, весь світ так пише, крім Росії.

— Нічого, Катерино, вже недовго москалеві панувати на Вкраїні милій.

— Вони так просто не відступляться.

— Та й що?! Ти ж бачила нашу силу! І вона буде лише зростати. Бо все більше й більше свідомих українців стають на шлях воїна.

— Ти — теж.

— Вже три роки.

Катерина плечем притиснулась до Іванія. У нього пересохло в роті.

— А чи не піти нам, Катерино, десь кави випити? — фальшиво-батьорим голосом запропонував Іваній.

— Та можна, але черги скрізь немилосердні.

— Вистоїмо, молоді ж бо.

У «Сніжинці» було дуже глітно, «Сайгон» був зачинений, тому залишалась «Шоколадка». Іванієві це ще більше сподобалось, бо це був єдиний бар, де відпускали алкоголь. На

щастя, черга не була довгою, в залі подекуди були вільні столики, тож настрій в Іванія поповз догори.

— А ось наші журналісти сидять, — радісно сказала Катерина і, вітаючись, помахала комусь рукою. Іваній побачив у глибині зали за двома зсунутими столиками теплу компанію. Це були знамениті на всю область журналісти, переважно з двох легендарних газет, що безкомпромісно стояли на позиціях демократії і нещадно викривали злочини комуно-фашизму. Як прості смертні люди, вони сиділи у цьому запльованому барі, їли канапки з сиром і пили принесену з собою горілку. Один із них, у краватці, зашпиленій латунним тризубом, підвівся і підійшов до їхнього столика.

— Панно Катерино, — надзвичайно ґалантерейно він вхопив своїми ручиськами ніжну Катеринину руку й підніс до своїх сирних крихт у вусах, — я б хотів з вами інтерв'ю зробити про молодіжний рух в університеті, та й про сьогоднішні події на Майдані Незалежности теж.

В Іванія аж серце заболіло від такої неправди, — мало того, що цей писака чіпляється до ЙОГО дівчини, він ще й зухвало дозволяє собі ігнорувати його, Іванія Алмазка, ніби не знає, хто сьогодні виграв битву на Майдані з озброєними яничарами. Та він... Іваній гордо засвітив гулею на лобі в бік журналіста, але той уже пішов до свого столика.

Має щастя, подумав Іваній, а до Катерини сказав:

— Що він хоче тебе питати?

— Підемо в редакцію разом, Іванію, адже ти більше за мене можеш розповісти про сьогоднішнє Прифонтанне побоїще.

— Щось я не бачив його на наших мітингах, — буркотів Іваній, — а статті про акції протесту пише, та й сьогодні його не було біля фонтана. А розпише потім так, ніби все на власні пульки видів.

— Що вміє писати, то вміє, — захоплено сказала Катерина.

В Іванія трохи потемніло в очах від образи, але позаяк вони з Катериною знайомі якихось лише кілька годин, то він змусив себе не образитись смертельно, а тільки трохи надутися. Нічого, ми ще подивимось, хто є хто на цім полі крові, подумав собі Іваній і зробив замовлення. Він взяв кави, соку, канапок і «два по сто» бридкого лимонного лікеру. Вони сіли за вільний столик, близенько так одне біля одного, а коли їх коліна кілька разів торкнулись, у Іванія геть щезли рештки образи через тамтого журналіста. Хай собі пише... А тут ще лікер! Затишна кав'ярня, приємна музика (хоча й «колоніальний рок»), за сусідніми столиками — однодумці, поряд мила дівчина, чого ще треба солдатові у короткий час перепочинку між боями?!

— Іванію, — кокетливо глипнула на нього Катерина, — наперед перепрошую, але скажи, звідки в тебе таке оригінальне прізвище — Алмазко?

— Та що вже казати, Катерино, — зітхнув Іваній, — всі ми так чи інакше несемо проклятий тягар колоніального бездержавного існування. Тобі скажу! Це моє друге прізвище, але справжнє, ось коли Україна стане вільною, тоді в новому українському паспорті воно буде записане. А поки що...

— То Алмазко — це псевдо? — розчаровано потягнула Катерина.

— Як псевдо? — образився Іваній. — Кажу тобі, це — справжнє прізвище, а в колоніальному паспорті воно перекручене.

— А можна спитати, яке? — тихо промовила Катерина.

— Іван Петрович Брильянтин, — сказав Іваній, червоний, як перчиця.

Катерина почала люто кусати губи, її обличчя спотворила якась клоунська гримаса, вона затулилась руками, плечі її дрібно затремтіли, нарешті вона, вибухаючи істеричним сміхом, вибігла з кав'ярні.

Іваній не знав, що робити. Нарешті він поволі допив лікер — свій і Катеринин, з'їв канапку і вийшов.

На вулиці побачив свою чорнобриву Катерину. Вона трималась за липку й поволі відходила від свого такого недоречного сміху, — гикала, відсапувалась, витирала сльози. На неї звертали увагу перехожі. Іваній підійшов, мовчки обняв її за плечі, і вони пішли до тролейбусної зупинки.

— Може, підемо пішки? — спитала Катерина, коли вони підійшли до зупинки.

— Чому ні, — весело погодився Іваній.

Вони мовчки йшли аж до входу в центральний парк, а підійшовши, не змовляючись, звернули. Так само, не змовляючись, знайшли найбільш затінений куточок і почали цілуватись.

Прийшов зелений березневий вечір, запахло свіжою землею та весняною ще не пророслою травою, і все стало зрозуміло. Так. Вони кохають одне одного! Вона давно вже його знає як одного з найактивніших борців за незалежність України, він же все життя, все своє двадцятисемирічне життя мріяв зустріти ТАКУ дівчину.

Іваній проводжав Катерину до університетського гуртожитку. Вечір з ясно-зеленого став густо-зеленим, як генеральське сукно хакі. Свіжою землею запахло ще пронизливіше. Стомлені від поцілунків та від експресивних слів про кохання, Іваній з Катериною розмовляли вже про несуттєву всіляку всячину.

— Ось ти, Катерино, хвізик, тож поясни мені таку річ, — допитувався Іваній, — молекули дуже дрібненькі, так?

— Так, — ліниво відповідала Катерина.

— А вони складаються з атомів, які ще дрібніші. Так чи не так?

— Так, так, — переборювала позіхання вона.

— А атоми складаються з іще дрібніших таких кульок, до речі, як вони називаються?

— Ми це ще не проходили, — знущально посміхнулась Катерина.

— Але те, що ті, в свою чергу, складаються зі ще-ще дрібніших частинок, ти знаєш? — ігноруючи її іронію, спитав Іваній.

— Здогадуюсь.

— А ті — ще!

— Так, мабуть.

— І так до безкінечності.

— Ну та й що?!

— А те, що у мікрровимірі існує така ж безкінечність, як і в макровимірі, тобто у Всесвіті.

Катерина здивовано подивилась на нього:

— Ти хочеш сказати...

— Що у тамтій безкінечності є ще один всесвіт.

— І планети та галактики?

— І планета Земля — теж!

— А на тій планеті?..

— Україна, Катерино.

Вони замовкли, трохи налякані недоречними для весняного вечора розмірковуваннями, і, не змовляючись, натягнуто засміялись. А потім, вже у студентському містечку, зайнялись природнішими для цієї пори року та їх віку справами — поцілунками та шепотінням за кохання...

— Зустрінемося завтра? — ковтаючи слину, запитував Іваній.

— Завтра, — лагідно відповідала Катерина.

— Можеш мені зателефонувати додому години за дві-три.

— Навіщо, адже завтра — знов.

— Справді, та й телефон у мене зіпсований, вже два дні не працює.

Зрозуміло, що після таких потрясінь Іваній не зміг одразу піти додому, він мусів відвідати... Україну. СВОЮ Україну!

Над всією ЙОГО Україною було безхмарне небо.

Лагідно дзюркотів Дніпр широкий.

Гомоніли степи.

Шуміли смереки в Карпатах.

Запорожці обирали кошового на Хортиці.

Хлібороби весело йшли за плугами, орючи свою нивку, не чужу.

Сталевари варили сталь, а шахтарі добували «чорне золото».

В повітрі літали бджоли з хутірських пасік.

В повітрі також літали сріблясті літаки київського виробництва.

Як також по Чорному морі ходили білі пароплави миколаївського виробництва.

В Карпатських горах гострили топірці опришки.

В степ донецький вийшов хлопець молодий.

Лиманський Гайявата душив гроно винограду.

Чумаки везли сіль з Криму.

На космодромі, що у херсонських степах, приземлився космічний корабель, який повернувся з Марса. Генерал Каденюк і члени екіпажу здорові й бадьорі. Через кілька місяців готові полетіти на Венеру.

У Львові шляхетні лицарі змагались на турнірі за омріяний приз — мережану хусточку і право поцілувати руку незрівнянної пані Аліни.

В Полтаві веліколепная Солоха вигравала конкурс краси.

Козацькі полковники Остап Бульбенко та Андрій Бульбенко вирушали зі своїми полками на Кубань — боронити кавказькі кордони Українського Королівства.

В Києві два вельми мудрі старці — міністр фінансів та голова Національного банку виконували ритуал зеленої магії, аби не

впав і навіть не похитнувся курс гривні.

У волинських лісах знайшли гриба завбільшки, як старий Кайдаш у солом'яному брилі.

Лише горох того року в Україні не вродив.

Івасик Діамантик, простий буковинський хлопець, яко чемна дитина своїх газдовитих батьків, увихався, як міг. Він і по гриби в Закарпаття сходить, і мішок солі з Криму принесе, і рибки в Дністрі наловить, і фіру вугілля з Донбасу привезе, і поросят у Сорочинцях на ярмарку продає, і все-все...

Але цієї весни оповив нашого жвавого Івасика світлий сум. Вже не так весело робив він коло господарства, а місячними вечорами, яко ж і в неділю, сідав на призьбу і вигравав на своїй калиновій сопілці журливих мелодій. Біля його ніг, скрутившись калачиком, лежав біло-рудий пес Мухомор, об його лікоть терся муркїтливий сіро-блакитний кіт Маркус, кури сумовито кокали, гуси приглушено шипіли, навіть цап Андронатій не бляв без нагальної потреби, — всі у дворі співчували цій безпричинній Івасиковій тузі. Лише дурні качки зловтішно насміхалися з Івасика — так-так-так-так, — перевальцем вервечкою прямуючи до ставка.

— Чого ви, качки, такі прикрі? — запитував їх Івасик.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ